

Nuestra hermana pequeña

Títol original: *Umimachi diary* **Direcció:** Hirokazu Kore-eda **Guió:** Hirokazu Kore-eda; (basat en el manga d'Akimi Yoshida) **País:** Japó **Durada:** 128 min **Any:** 2015 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Masami Nagasawa, Ryô Kase, Haruka Ayase, Kaho, Ryôhei Suzuki, Suzu Hirose **Música:** Yôko Kanno **Distribuïdora:** Golem Distribución **Estrena a Espanya:** 23/03/2016

Apta per a tots els públics

Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Sachi, Yoshino i Chika són tres germanes que viuen a Kamakura, Japó, a casa de la seva àvia. Un dia, rebran la notícia de la mort del seu pare, que les va abandonar quan eren petites. En el funeral coneixeran la filla que el seu pare va tenir 13 anys enrere i aviat les quatre germanes començaran a viure juntes. (FilmAffinity)

CRÍTICA

La força d'allò humà

La nova pel·lícula d'Hirokazu Kore-eda comença igual que acaba: amb un funeral. La mort, que és principi i és fi, es revela davant els personatges de **Nuestra hermana pequeña** com un punt d'inflexió, una amarga convergència entre la vida i la mort i els desenganys que s'han d'acceptar. [...]

Nuestra hermana pequeña explica la història d'un trio peculiar de germanes que, després de la mort del seu pare, decideixen acollir a casa la filla que aquest va tenir amb una altra dona. "La filla de la dona que va destruir la teva família", com diu un dels personatges propers a la família. Tot i saber d'on ve, es forjarà entre elles una relació que farà descobrir a la petita Suzu la vida fora del poble i allunyada de la seva descurada mare. Quatre dones de diferents edats i personalitats que conviuen sota el mateix sostre amb un missatge clar: l'entesa entre la família com a via per créixer, madurar i aprendre. Una gran representant del *shomin-geki* japonès (històries de la gent comuna) que fuig dels drames extrems o els grans esdeveniments. Kore-eda filma la vida, tal com la veu, amb l'optimisme i la fe en la joventut que ja va mostrar en pel·lícules com *Kiseki* (2011) o *De tal padre, tal hijo* ('Soshite chichi ni naru', 2013). I és sobretot en la figura del germà gran on el director japonès troba la seva força més potent, ja que són aquests personatges, tant masculins com femenins, els que s'encarreguen d'una llar abandonada, de vegades amb grans dosis de dramatisme com a *Nadie sabe* ('Dare mo shiranai', 2004) i altres, com és el cas del film que ens ocupa, amb aplom i 'bonrollisme'. És en aquestes senzilles històries que Kore-eda fa temps que representa a la gran pantalla on s'adverteix que la figura dels pares deixa molt a desitjar, una sèrie de comptes pendants que el director utilitza com a teràpia cinematogràfica. [...]

Però la sensibilitat de **Nuestra hermana pequeña** no està només en l'honestedat del seu argument, sinó que es construeix des de la contraposició de plans llunyans, mirant des de l'amplitud de la imatge les escenes dialogades, i els plànols tancats, íntims, aquells que són acompanyats del silenci eloqüent i la bellesa del contacte humà. Gairebé sembla que la càmera entra furtivament en aquests moments, que van des de l'expectativa del primer amor fins a la primera pedicura. Quan s'hi afegeix el suau toc d'humor que caracteritza aquest tipus de films, i que certament ajuda a empatitzar cada vegada més amb la història, apareix la personalitat de Kore-eda i la seva mirada neta i pura. Si bé se l'acusa d'haver-se estovat a causa de l'excessiu 'bonisme' dels seus últims treballs, el cineasta, hereu de Yasujiro Ozu, ens ensenya que no cal rodar grans epopeies dramàtiques per arribar al cor de l'espectador. Fins i tot s'hi poden apreciar similituds amb una de les escenes més emblemàtiques de *Los 400 golpes* ('Les quatre cents coups', François Truffaut, 1959) quan les quatre germanes caminen en fila índia per la platja en un *travelling* horitzontal que s'acosta lentament als seus rostres mentre el silenci les fusiona en una sola.

La poesia de Kore-eda s'estén pel seu nou film, com ja ho va fer en els anteriors, sense buscar la innovació tècnica o argumental, sinó conformant-se amb ser un mestre de la lírica de la quotidianitat. Potser això no és suficient per a alguns, però del que no es pot acusar el director japonès és de traïr la seva essència. [...]

Mireia Mullor - Cine Divergente